

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
неділях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Голоси праси.

Сими днями про нашу газету *Буковину* заговорили різні інші газети, польські, волоські, москвофільські і наші рускі. Всі з іншого боку до нас беруться — і ми більше з цікавості, як для оборони (бо поправді не відчуваємо потреби боронитися проти людей, що або не знають наших відносин або їх на свій лад представляють), хочемо нині тим голосам праси придивитися.

Тутешна *Gazeta Polska* в статі п. з. *Nasi Rusini* хотіла подати свій погляд на буковинських Русинів-народовців. Поставила собі питане, що то за люди, ті *nasi Rusini*, і не знайшла на то доброї відповіді. Каже, що між нами є сторонництво правительственне під проводом проф. С. Стоцького, котрий є видимою головою табору і головним діячем. Але крім того є ще *Праця*, газета для мужиків, котра пише зовсім інакше, як *Буковина*, а іменно намовляє селян до різні. „Відносини і інтереси д-ра Стоцького з правительством нас — каже — мало обходять, але маємо право спитати поважаного посла, що значить то залицяє (?) — до панів польських в его *Буковині*, а ся намова хлопів до різні в его *Праці*?“

Gazeta Polska є тої думки, що і *Праця* то орган проф. Стоцького, а навіть що она удержує ся з *Буковини*. Третій номер *Праці* дав *Gazet-i Polsk-i* причину до таких далекосяглих виводів.

З них ми зміркували, що *Gazeta Polska* не знає наших селян і була би в великім клопоті, як би хотіла їх справді чогось навчити і пересвідчити. *Праця* порушує майже самі економічні справи селян, пояснює закони (се поставила собі за ціль) і виховує селян на обивателів. Промавляє до них в такий спосіб, якого уживають всі популярні видавництва рускі, а який виходить зі знання наших селян, котрих ніяким чином не розбудити колісковими тихими піснями. Наші селяни на Буковині, то ще темніші люди як галицкі. Бачити їх поступки при виборах, то трудно не обурити ся на них і на тих, що хотять їх дальше в тій темноті держати. Хотіти їх заспані уми розбудити, то до того потрібно або таких сільських пророків, які в нас від часу до часу появляють ся, або порушувати передовсім его економічні інтереси самими „хлопскими“ аргументами, котрих, сподіваємо ся, від нас навчуть ся небавом і Волохи, так як ми навчили ся від Поляків.

Ся випробована метода для розрухання селян Полякам зза зеленого столика вічно здає ся гайдамачиною і намовою до різні. Але у них тими словами називано у нас уже і найлюдянійші вчинки і тому в них добачуємо лише сьмішну пересаду.

Праця не є органом проф. Стоцького, тільки п. В. Будзиновського, котрий зарозом є касиером Рускої Каси і, маючи друкарню в повір'ю, є на стільки практичний, що не друкує своєї газети в Коломії.

Праця не удержує ся з фондів *Буковини*, бо кошта видавництва не великі, і їх селяни зовсім звертають передплатою. А що газета ведена відповідно для селян, видко з того, що ширить ся скоро і певно небавом випре всякі інші популярні москвофільські видавництва.

Gazeta Narodowa передрукувала статтю *Gazet-i Polsk-i*, очевидно не бачивши *Праці* і на очи. *Strachy na Lachy* не потребують, як видко, бути дуже хитрими, бо леда чого зяче серце Поляків налякає ся. „*Nasi Rusini*“ на Буковині не мають ніякого діла з Поляками, котрих ту лише горстка, отже не мають потреби ані залицятися до них, так як они в нас залицяють ся і до Волохів і до жидів, ані намовляти своїх селян до різні. *Gazeta Polska* перехопила фразу галицку і, хоч ту нема ні одного села польского а дідичі-Вірмени відхрещують ся від галицких Поляків, думає собі, що й ту оплатить ся лякати людей нашими „гайдамацкими“ інстинктами. *Gdzie Rzym, gdzie Krzym, a gdzie karczmy babińskie!*...

*

Bukowinaer Post познакомлює своїх читачів з нашою статтю „Від Вислока аж по Дон всюди Русин автохтон.“ Каже, що против наших національних змагань не має нічого закинути, не дивує ся нам в ласці своїй, що ми українських письменників уважаємо за своїх, від біди годить ся, щоб ми і ювілей Котляревського обходили, — але не подобає ся їй наше старане, щоби Русини знали, що їх нарид, то не жменя

Гарна жінка.

(За Гермаком Бар черновіла Дарія Михайлівка).

(Конець).

Можеш зрозуміти, що діяло ся зі мною. Не боягуз я, але в літі, ще і на феріях! Дякую гарненько! Готовий дуель — та за що, про що, з ким? От і кінчу дурну справу коротко: Я бачу, моя любенька, що Монахія не сподобала ся тобі. Воно справді і гдуно ту довше сидіти. От за дві години ми на потяг, та давай переїдемо до *Schliersee*. Там є у мене старий друг Крутоверт, і живе там вигідненько а гарно. Так і прощай, Монахіє, ми збираєм ся хутенько, а за дві години вже в дорозі. Готово!

Сей тон єй знакомий, знає і те, що ніяк противити ся мені. О годині 4. ми були вже в *Schliersee*. Крутоверт, повідомлений телеграмою, вишучав нам гостинницю над озером, величезна комната, а вид прелесть, на озеро та на цілий гірський прогал. Моя жіночка, як звичайно по подорожі трохи змучена пішла спочати. Я дорвав ся ровера. Обіхав місцевість, на почту понад озеро — нагуляв ся до волі. До гостинниці вернув ся коло восьмої. Ганка сиділа в городці, та ніби читала книжку. Гостий в городці не було багато; при однім столі двох мужиків, а при другім місцевий парох з лісничим. Я ту почув спокій та красу, от тут би я і ливив ся на довше. Спер я ровер при дверях, та прямую до

неї. Вона-ж в білім вигідненькім костюмі сидить якась несвоя, та скучно ніби з задуми глядить гень понад озеро. І справді вид принадний — та бачиш там хлопці, ту піп і старий лісничий, от і жаль! до виду конечно публика. Зближаю ся до неї тихесенько: як же тобі? Вона глянула на мене — ой як страшно, погляду сего не забути мені ніколи — врешті каже: то се твое *Schliersee* прихвалене, славне! На ланцух бери мене, я присягаю, довше як два дні, не видержу тут; — се не для мене сторона!

— Алеж гляди, таж ту прегарно, озеро...
— Озеро, се баюра не озеро, за мале!
— Ся любя долина.
— Власне долина то не здорово, в ній чоловік стає нервовий, се скаже тобі кождий лікар!

— Довкола гори.
— Я взагалі не люблю гір!
Павза. Вкінці складає весь до купи: „Харч поганій, від баварского пива стає чоловік товстий, і яка неволя мені тут зхлопнати, здичити? Колиб у мене була до сего охота, так пощо було віддавати ся? Радше в монастир! Але ти відав мене не любив ніколи!“

— Нічо, нічо, кохана, не до впадоби тобі тут, так хотьби і завтра дальше.

А мені самому чогось ніяково, сумно: ся безнастанна вандрівка, заедно на потягу, що дня чужі лица — се просто страшно! Радби я де небудь посидіти та видихати ся, спочати. Але що діяти? Ганка видно конечно мусить мати адораторів. В Відню, де не вкажеш ся, на

проході, в театрі, на концерті, всі на нас витріщують очи. — Від коли тямить Ганка, все так було, от чому єй тепер без адоратив і життя нема. Без того вона — як пристрастний курець без люльки. Мій любий — ту злишні всякі аргументи — от воно як. Кому се не до ладу, на то єдина рада, не бери гарної жінки. Так або сяк. Так я кмітував собі, коли вона ще спала, а я ранісенько вибрав ся в ліс. Сумно глядів я по блискучім озері, по широкій прегарній долині. А знай, що сю сторону веселу з єй мешканцями все співучими я люблю дуже. Якже радо побув би я тут! Та — слава Богу — напилла на голову думка щаслива. Ану-ж удасть ся! Не йду а лечу просто до мого Крутоверта, до мого любого старого Крутоверта, славнозвісного сьміхованця баварского, котрого патретували Ленбах та Стук, він там мешкає в пречудній вілі. Та врешті, і ти его знаєш, який він: заедно веселий, розтріпаний — в голові повно плянів, все трохи розсіяний, все побалагурить, але і товариш з него, лішого не шукай. Крутоверте — кажу — зробіть мені одну ласку. — „Алеж, розуміє ся, що зроблю, зроблю. Щож вам треба, що треба?“ Нині вечером іду на лови, ту такий проклятий цанище, цілеський тиждень поганець робить з мене дурня, але пожди-пожди лишень, буде тобі аминь!

— Отже, любий Крутоверте, слухайтеж хвилинку: Справа се іменно важна.

— Алеж добре, добре! Чи бачили ви вже мого нового Ленбаха? Кажу вам, се щось най-

Русинів над Прутом, лише їх далеко більше. Щоби в тім добачити навіть антидержавні змагання, як добачує їх Buk. Post, на то очевидно потрібно вже візантійського крутійства.

50-літній ювілей панованя цїсаря буде обходити вся Русь згідно, так як і вся Австрія, разом з тими Волохами, що їздили до Констанци... і з тими москвофілами, що їздили на ювілей крещеня Руси аж до Петербурга, хоч могли сей ювілей обходити також дома... Як Русини будуть обходили ювілей цїсаря, тим нехай Волохи не журять ся; Русини, що лише в Австрії мають свободу розвою, будуть сей ювілей обходити певно сердечнійше, як ті що плакали 1876 року на прилученє Буковини до Австрії, а не до Румунії...

Buk. Post інсинуує нам, що у нас сей ювілей менше важний, як наші спеціально-народні, котрі знову радить нам обходити згідно з москвофілами. Наконєць дораджує нам такий провінціоанальний патріотизм, яким величає ся сама...

Буковино-Волошино,
мій солодкий краю!
Хоч не рад, берусь за боки,
Як тебе згадаю! — —

Не даром наш край називають „зеленою“ Буковиною! — —

*

Галичанинъ нарікає на Буковину, що поважила ся запротестувати против святакованя відродженя Руси і москвофілами. Зміст статі, написаної против нас, писаний в душі: „Так, то наша спілка до виборів була добра, а до ювілеїв нас не треба!“

„В біді мирились — на празнику побились — каже Галичанинъ. — Як видко, Буковина і радикальні „младенці“, а за ними з великим вдоволенем і польські газети, хотїли би, щоби злука двох головних партій, освячена недавно страшною борбою а то і кровю виборців, визавши небувалий підєм національного духа, розбила ся на всенароднім ювілею. І не диво, адже рептильна Буковина, часть зелених радикалів і веї польські газети противились тій злуці перед виборами і підчас виборів, бо она страшна для новоеристів і веєї польської політики. Що до Буковини і польської праси, то „москвофільство“

є у них лише покривкою для агітації против спільного празнованя ювілею Галицької Руси. Що до Академічної Громади, то ми здогадуємо ся, що она щиро виповїла свій протест. Але що з него виходить? Виходить, що видїл Академічної Громади не знає ні історії відродженя Галицької Руси, ні що се таке „москвофільство.“ Тим ми і оправдуємо грубість і безличність їх заяви. Протестанти у своїм незнаню, а Буковина в запопадливій службі польській політиці зовсім забувають о тім, що іменно серед тих людей, котрих они називають ренеґатами, ще живють не тільки очевидці, але і учасники і діячі відродженя Галицької Руси. „Той Дїдицький,“ як Буковина називає нашого ветерана-патріота, більше зробив для галицької Руси добра, як веї новоеристи, на купу взявши, можуть їй зробити зла. Він учасник і діяч відродженя галицької Руси, з его іменем вяже ся наша історія, почавши від 1848. року, а ту радикальні младенці і баденівські писарі видають ему в очи словом „ренеґат!“ Таку Русь, яку репрезентували би Буковина і радикальні младенці — ту згодимо ся з д-ром Франком — годї любити. Она найшла би любов лише в Gazet-i narod., подїбно як заяву Академічної Громади і коментарі Буковини помістили майже веї польські газети.

Незнанє, що таке москвофільство, довело Академічну Громаду, аж до неприличности. Ми не сердимо ся на єї видїл, але, щоби єї нарозумити, скажемо: „москвофільська“ ідея настїлько широка, що обнимає всю Русь, і не вилучає з неї нікого, навіть новоеристів. Ту на галицькій землі, москвофіли в національнім відношеню такі самі (!) Русини, як і народовці, а навіть новоеристи і радикали, а відрізняють ся від послїдних двох фракцій лише тим, що не лижуть руки, котра бе нарід і не деморалізують народу невідповідними для рускої душі, для способу руского житя і для народного розвою науками соціалїзму.“

При читаню сеї нещирої відповіді Галичанинна мимоволї приходить на думку пословиця: Ліз на грушку, рвав петрушку... Москвофіли все свої цілі скривають — і се у них така безхарактерність, що обурює навіть молодїж москвофільську. Коли они, як кажуть, такі самі Русини, як народовці, то чому не приймають народної мови?! Коли-ж они не такі Русини, а Москалі (бодай хотять нарід змосковщити), то чому криють ся і поміж доц по циганьски ходять, коли ще люди очи мають і їх роботу бачать? Двох дорїг Русин не

повинен знати: або Русин або Москаль, воля кождому вибирати, а не стояти, як Геракль на розстайній дорозі і цілий нарід держати на нїй!

А на веї иньші наміри, які Г. добачує у своєї партії, найліпше відповісти уступом з поеми Франка п. з. Ботокуди, в котрій він між иньшим висказує ідеали таких Ботокудів, як галицькі рутенці-москвофіли.

Уявіть собі: весь свїт —
Величезний книш плескатий,
З верху сонце як цибуля,
Місяць як чеснок лукалий.

Звїзди — мак, котрим весь книш
Понрисипуваний з густа,
А в нутрі его лежить
Веяке благо, мов капуста.

В середині є земля,
Мов варена бараболя,
Нею-ж по господній волї
Ботокудська править воля.

На землі такий порядок:
У долині бидло сіре
Робить, мре, хрестить ся, і твердо
Все держить ся предків віри.

По над ним вїйти, жандарми,
Полїцейські своїм трудом
Лад піддержують суспільний,
Шлях рівнають Ботокудам.

На верху-ж вони веї стали
У великій церкві враз
І по веїх безбожних правлять
Соборовий парастас.

В труні перед аналоєм
Разом складені розличні
„Ізми“ неблагоподобні
І веї мрії еретичні.

А у стїп хреста на віку
Цївяхами прибиті в ряд
Черепи Прудона, Штрауса,
Маркса й Дарвіна стоять.

Се той ідеал, котрий
Веї правдиві Ботокуди
Серед сварів веїх і боїв
Невідетушно носять в груди. — —

Добре рибама у воді,
Але кепсько їм в озропі:
Добре Ботокудам дома,
Та загибїль їм в Европі. — —

ліпше, що зпорудив Ленбах за ціле своє житє! Побачите!

— Отже мій дорогий Крутоверте...

— Але, кажу вам, до Відня не завабите мене і медом. Не підю тай тільки. Взивали мене, просили! Ні і ні! Ага, знову скажуть: суха коміка. Чуєте! На другий тиждень приїздить до мене Стук! Хто як хто, а сей певно сподомєє ся вам. — Ага, а бачили ви мої нові конї?

Бачу, нема ради. От і забрав ся вчинити волю мого Крутоверта! Огдїнув нового Ленбаха, оглянув і нові конї, опїсля набалакались ми до сита про Стук та мислухав я терпеливо і довжезної балаканки про проклятого цапка. В кінци добив ся і я до слова. — Крутоверте, кажу, мусите вчинити мені одну велику ласку. Бачите, ви знаєте тут веїх людей, так і шукайте мені між ними чоловіка молодого! Все одно, хлоп чи писар громадський, найби і поліцай — най стане — розуміє ся за гроші — на час адоратором!

— Що, що — адоратором?

— Ну так, має адорувати, подивляти мою жінку. Вона гине за тим. От мій плян такий: я плачу за харч і напїток, а за се мій панок не має нічого иньшого робити, як що-дня двітри години сидїти з нами в городі, і глядїти здалека на мою жінку, але привітно... глядїти дуже привітно.

— Жадїбно, любенько? — каже Крутоверт — от вам моя рука, річ скінчена.

Я скоренько поясню єму веї подїї, які

довели мене до повисного пляну: розказую про пережитє в Монахї, та додаю, що і ту мене жде се лихо, коли для моєї Ганки не найде ся адоратор.

— Але, каже Крутоверт, дїлю підє! Пождїть же, когоч би тут взяти? З театру годї відставляти кого небудь, бо нам самим не стає — алеж чудово! От і є! Паламарчук — та слухайте — се в загалї чоловік не дурний, талановитий, і має навіть одяг сальоновий. Так і будьте спокійні, я покличу єго сейчас, і такий нїній сподудня зачне він свою нову функцію! Правда — адорувати, подивляти та зітхати, як мїх ковальський...

— Ковати з любови, кажу ще раз.

— А так забув, ага, конати, вїнути з любови, очима завертати, а часом нишком і рукою притискати розбурханє серце — розумію, каже Крутоверт, дїлю підє гладко. Лишїть мені. Я режішер — сеж відомо вам!

— Коханий Крутоверт, спасибїг вам, сто раз спасибїг! Тільки то тєє тє — чи не гарний се молодець?

— Але-ж ні, куда єму до краси? Та і по що тут краса? Живїці все одно, хто єї подивляє, совїл чи пудель. Рїч лише в тім, щоб іменно був який небудь адоратор.

— І єго правда. Кажу тобї: паламарчука не змаює хоть би і який малар. Уяви собі — чистий „Malvolio“ Оберлендера в сальоновім єюртуці. Але вдивляв ся сей добряга, штурвар

та годї, не бачив такого я на віку. Крутоверт справді велит режішер.

Пїшов я вечером на почту. Ганночка лишила ся в городі, а вмираючий з любови паламар також. Вернувши, кажу до неї: Я нароком ходив на дворець, щоб розглянути ся в розкладі їзди; нам найкрасше їхати завтра о 10 з рана.

А вона на те здивована: А се що таке, по що се? Я тебе дїєсно не розумію. Чи тобї годї де небудь посадити спокійно? Гляди, як ту гарно! Се любє озерко...

— Та кажу, се баюра не озеро — замале.

— Як раз в сїм краса єго, воно тим привадне.

— Та ту серед тих гір?

— От як раз для тебе здорово! Тут і віддихай з повної груди; спитай лишень лікаря! Та врештї бачиш: остогидло мені се вештанє сюди і туди, безнастанно зелїзницї, готелї, се просто страшне! Ні любий, будь чемний, ми такий останем тут!

І бачиш, ми перебули там цілі три недїли. Кождої недїлі приносив мені мій паламарчук ратунок: гажка 27 марок, 10 марок пива; 3 марки за ковбаски. Я платив радо. Працаючись, я казав єму зладити новий єюртук: старий витер ся на літках, бо сердега здер єго конаючи з любови. — Я думаю, каже Івась, нам і нїній найкрасше їхати до Schliersee.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 1. червня 1897.

Дирекція релігійного фонду розписує ліцензію на винайм фільварку „Міговени“ або також званого „Фльорінта.“ Фільварок обнімає 270 моргів річ і 42 моргів сіножати. Винайм призначений на 12 літ від осені 1897 року до 1909 року. Оферти найдалше до 14. червня с. р., вадієм 600 зр. Близні поясненя условій винайму в дирекції фонду релігійного в Чернівцях.

Школа садівництва. Буковинське товариство краюї культури при помочи міністерства рільництва завело при тутешній школі садівництва курс науки, що має молодих людей, особливо господарських синів, котрі скінчили народну школу, навчити плеканя овочевих дерев, закладаня і удержуваня домашнього огорода. Наука буде тревати один рік і провадити ся практично і теоретично. Перший курс науки начне ся 1. серпня с. р. і закінчить ся 31. липня на другий рік. Відповідно до пори року практична наука буде обнімати всі роботи коло дерев, коло садівниці, коло ярини і цвѣтів. Попри те будуть учити, як треба хоронити рослини перед шкідливими впливами непогоди, від шкідників, галасяних ростей; як збирати овочі і всякі огородові продукти та переховувати їх; як удержувати живоплоти, стежки, зільники; наконець будуть учити кошикарства і робіт з дерева, о скілько се має звязь з садівництвом. На перший курс будуть прийняті чотири вихованці, котрі дістануть в огородинка тої школи ціле удержане безплатно. Одні і платять мають вихованці принести з собою. Вихованців будуть приймати в часі від 1—31 липня с. р. Услія такі: 1) умічений 16 рік (метрика), 2) умічена народна школа (свідіцтво шкільне) 3) здоровле і брїчка будова тіла (свідіцтво громадського лікаря), 4) позволене родичів або опікунів, 5) свідіцтво моральности. Речинець для подань найдалше до дня 15-го липня с. р. на руки управителя краюї рільничої школи в Чернівцях в. Емілі Баєра (улиця семігородська ч. 56). Найліпше передати подане особисто.

На засіданю краюї ради шкільної з дня 26 мая вели ся нарада над зредікованим текстом проекту про платню персоналу учительского при публичних, народних школах. Сей проект вислано до міністерства просвіти та до буковинського виділу краюого. Слїдуючі громади дістали безпроцентові позички взглядно субвенції з краюого фонду шкільного на будову шкіл: Рогізна 600 зр. субвенції; Цурня 2000 зр. позички, 1000 зр. субвенції; Капукишлулуй 2000 зр. позички; Товтри 3000 зр. позички; Кіселів 500 зр. субвенції; Мозорівка 500 зр. позички, 1200 зр. субвенції; Сучавиця 800 зр. субвенції; Стирче 150 зр. позички, 600 зр. субвенції; Поаян 1500 зр. позички, Низші Станівці 700 зр. субвенції, Красна-Ільске 1000 зр. позички; Існає 2000 зр. позички; Лукавель над Серетом 1500 зр. субвенції — Однокласова школа в Кадобівцях розширена на двокласову. — Назначено речинець до уплати належитостей на утримане школи громаді Низшим Станівцям. — Учителям Б. Салісови у Вижиці і О. Ілічеви в Дубівці признано третій додаток службовий. — Вдові по учн. телю Івані Чорнім в Поаяні уділено запомогу на похорони в сумі 100 зр. — Удїлено запомог бїльком силам учительским. — Справоздане інсп. Ієонескула про чотири школи сучавського повіту прийнято до відомости і предложено міністерству просвіти. Сталим учителем при однокласовій школі в Бабїні іменовано тамошного провізоричного учителя Івана Циганюка. Сталим надучителем при трикласовій школі у Вищих Станівцях іменовано тамошного управителя школи Олексу Купчанка. Сталим учителем при однокласовій школі в Порданівцях іменовано учителя Урсахого з Мазанайців. — Науку релїгїї при тутешних гімназіях в заступництві хорого професора православної релїгїї Евзебія Івановича повірено провізорично о. др. Орестови Попескулови, на-техитови при православної школі народній в Чернівцях.

Краєвому правительству закидає тутешна Bukowiner Post, що штучно викликає расову і класову борбу. Причину до того подає розписаний конкурсе на секретаря при промисловій школі державній, в котрім жадає ся між прилогами метрики крещеня. Се так затревожило згадану газету, що кричить з емазою „рівноправности!“

Гр. Алексей К. Толстой о наших народных песнях. В однім із листів гр. А. К. Толстого (автора званої у нас повісти „Князь Серебряний,“) напечатаних в сегорічній цвѣтневій книжці „Вѣстника Европы“ читаємо: „Мій двоюродний брат (Лев М. Жемчужников) приїхав з Малоросїї і привіз з собою такі величаві національні мотиви! Они мені перевернули серце. Ніяка національна музика не виразила своєї народности з такого величію і силою, як руско-українська („малоросійська“) музика, навіть лучше ніж великоруска, що така вимовна. Слухаючи єї, ти поступенно виділа би відкриваючи ся перед тобою всю історію Руси-України („Малоросїї“), ти лучше пізнала би характер народности, ніж читаючи Гоголя або Кониського... (Тут бесїда о звістній „Історїї малоросійській“ приписуваній Георгію Кониському, архієпископови білорускому.)

Посол Песлер, що оногди кривнув до бїльшости парламенту „там сидить 171 лайдаків, заявив готовість відкликати перед повною палатою сей обидний оклик. Через те і полагають ся в мирній дорозі визваня, які дістав Песлер від кількох послів правїці.

Відпочинок недільний для пекарів. Незадоволені з недільного відпочинку пекарські челядники у Львові, котрі працюють найтяжше, бо 17 годин на добу, скликали в неділю 150 своїх товаришів на збори. Они замість визначених для себе 12 годин недільного відпочинку домагають ся цілої доби. Обговоривши сей постулат на зборах, вибрано комісію зложеною з 6 челядників і 6 майстрів для унормованя відпочинку без інтервенції властей. Надто порушено на зборах гігієнічні урядженя пекарень у Львові, справу поліпшеня платні і відносин челядників до робітників. Президент міста д-р Малаховски заявив ся ревно пересмотром пекарень і оглянув їх вже кільканацять в супроводі спеціальної комісії.

Против обструкції хоче бїльшість парламентарна заострити регулямін палати. Пос. Яворскій вже уже дотичне внесене а представителі клубів правїці радять над способами як се вчинити. Найлагіднішою формою умінення „парламентарного посла“ мало би бути визванє до порядку. Коли-б се не помогло, президія мала би право засудити посла на утрату дієти на якийсь час. Третім степенем умінення було би видучене посла від нарад палати на одно до трійцять засідань. На остаток міг би посол бути засуджений на опублікованє того засуду на конгт его власний. Кошта такого опублікованя дуже значні. Такі способи для утриманя вартности існують у Франції. Правїця спїшить ся виготовити сей проект, щоби в осени вже на перших засіданях міг бути предложений і ухвалений.

До Канади в суботу виїхало 79 родин а 345 осіб переважно із заставнецького і кіцманського повіта. В Лужанах, як довідуєм ся, висар громадскій Кульчинскій так захвалив людям Канаду, що багато заможнійших господарів продає газдівства і вибирає ся за море. Чому ви, пане висар, самі не вивандруете, коли там так дуже добре?

Рецензїї шевским конитом. У шевца Аби Штернберга у Львові працює челядник, що прямо пропадає за снївом. Але природа не дала ему тенора, він сам співати не може, то мусить вдовольтї ся концертами других. Щоби мати такі концерти все „під рукою“, він витресував собі до співу хлопча-термінатора Арона Цімера. Бідний Аронко на команду челядника мусїв цілими днями вислївувати як який тенор, тільки що без гажі, без проб і без признаня. Скоро при роботі потягнув фальшиво, або пустив „вікса“, що впрочім трафляє ся й найліпшим артистам, дразливий на похибки челядник виписував

ему зараз рецензію — на шкїрі. По одній таїй рецензїї, виписаній імовірно конитом, Аронкови аж гуз набїг під оком. Тодї й терпець ему урвав ся і він з плачем побїг до поліції з жалобою на острого рецензента...

Нещастє на залїзницї. Дня 23-го мая в ноци з двірця віденської залїзницї в Варшаві вирушив особовий поїзд. В тїй хвилї улицю Товаровою їхав омнібус з 17 пасажирами, повожений через Айзика Курца. Падав тоді зливний дощ, дижурні проте на переїзді дорожницї схоронили ся до будки. Найшовши дорогу на переїзді вільною, віхав на помїст і в тїй хвилї дорожники замкнули рогачку з противної сторони, так що омнібус найшов ся неваче в самоловці. Серед темноти не могли поостеречи перешкоди, анї завчасу здержати поїзд, що вігнав ся з цілою силою на віз. Наступив удар; льокомотива, зломивши дишель, відкинула конї на бїк, коли тимчасом розторощений омнібус найшов ся по правій сторони. Серед тих відомків копичили ся тіла вбитих, ранених, або тих, що щасливим случаем виїшли ціло. Майже всі були жидаї, лише кількох християн, та й ті, спасли ся якось щасливо.

Дрібні вісти. Комісія виделеговала міністерством для розслїдженя справи, укінчила вже свою акцію і провірила, що загальна сума, взята злодійским способом через Мільковського з державної каси доходить 38.000 зр.— Леонтий Голіньскій, радник галицького вижшого суду краюого куратор ставропільняського інституту помер у Львові по довшій слабости в 62 році житя. — У Вижиці зірвала вода міст на Пругї. Також у Виженці міст на повітовій дорозі дуже ушкоджений. Вода позабирала багато кльоців а піднесла ся була до двох метрів понад звичайний стан. Тепер зачинає вода опадати, але дуже поволї, бо все ще перепадують дощі.

Телеграми „Буковини“.

З дня 30-го мая 1897 року.

Відень. Vaterland доносить, що парламентарна комісія правїці заступникам президента ради державної послам Абрагамовичови і Крамаржови виразила подяку бїльшости парламентарної за оборону прав ради державної підчас послїднього засіданя. З визної Австрїї вплинуло до тепер 16 петицій против обструкції.

Відень. Цїсар удїлив передвчєра аудїєнцію гр. Баденьому і вислухав его справозданя з теперїшнього положеня в радї державній. Sonn- u. Montags Ztg. доносить, що після інформацій з урядових кругів гр. Баденї має намір просити цїсаря, щоби відрочив раду державну дня 5. червня. Відрочене ради державної має на цілі, щоби підчас літа зібрати ческий сойм. Там у Празї гадає правительство поєднати ненависних тепер Німців і Чехів.

Відень. Цїсар відїхав нинї рано до обозу в Бруку, а поверне завтра.

Париж. Агенція Гаваса доносить з Атенів: Всякі поголоски про антидинастичний рух і ріжницї межі правительством а королем не мають найменшої підстави. Публична опїнія не прилучає ся до тяжких обвинень, які закидають династїї поодинокі часописи. Порядок запевнений через злуку уміркованих елементів.

Царгород. Після донесеня бюра Райтера порта в відповіді до послів держав опирає ся на тім, щоби з Грецією установити 14 дневний розем оружний. Колиб за той час не покінчено угоди що до условій мира, можна би розем продовжити. Порта жадає собі як вайскоршого покінченя угоди мира.

Атени. Бюро Райтера доносять, що грецьке правительство приклонне довершити воєнний розем з Туреччиною.

Прага. Цісар жевтував з приватної шка-тули десять тисяч зр. для Учинського і гогенель-бурского повіту, що потерпіли дуже від хмаро-лону.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будляки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огне-вих за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав пятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після за-ключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 04 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 від-шкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найко-ристнійші умови і видає полїси і квїти в рускїм язичї.

Зголошена о удїлене агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічній закладї Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, накле-еної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомег дованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Льво-ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Із Найвисшого приказу

Єго ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекция льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слїдуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягнене послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрация „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, почтових і телеграфічних, в конторах ви-мїни, в урядах стаций желїзничих і др.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-європейского.

ВІДХОДЯТЬ З Чернівців						ПРИХОДЯТЬ ДО Чернівців						
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	819	854	1232	404	1025	з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.	1128	320	757	811	610	
до Глибоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурду-женів	1148	351	832	—	635	з Бурдуженів, Іцкан, Гат-ни, Гадікфальви, Глибокої	—	809	1212	350	1000	
до Садагури, Бояна, Но-воселяці	645	430	—	—	—	з Новоселяці, Бояна, Са-дагури	—	1113	950	—	—	
з Глибоки						до Глибоки						
до Карапчева, Сторожин-ця, Бергомету, Межибро-дів	814	535	—	—	—	з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	635	1037	800	—	—	
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і п'ят-ниці.						Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понедїлок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межи-броди тільки від 1. липня до 31. вересня що понедїлка і четверга; третій поїзд не іде в понедїлок.						
з Гадікфальви						до Гадікфальви						
до Радівців	610	1003	228	612	805	з Радівців	542	855	115	550	747	
з Гатни						до Гатни						
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу	1010	201	—	—	—	з Кімполонгу, Вами, Гура-гумори, Качики	1258	625	—	—	—	
з Іцкан						до Іцкан						
до Сучави	327	630	1009	216	718	зі Сучави	442	842	130	630	837	
з Вами						до Вами						
до Рус-Молдавиці	346	647	913	1132	250	з Рус-Молдавиці	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.						Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись мож-на на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.						
з Карапчева						до Карапчева						
до Чудина н. С.	854	1007	615	—	—	з Чудина н. С.	555	555	—	—	—	
Перший поїзд іде що понедїлка, другий з винятком понедїлка, нічний кожної днини.						Перший поїзд іде що понедїлка, другий з винятком понедїлка.						

□ поїзди поспїшні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно європейский іде о 46 минут пізнійше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мин. рано і зазначає ся підчеркне-нем минут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.